

Hommage till en man som heter Lennart

Om jag hade rätta verktygen gjorde jag en ullhund” lär vara ett gammalt halländskt uttryck. Så sa min man när han ville skoja då han fått en eloge för något han gjort. Och det skulle han säkert ha klarat. (Med ullhund menas en krullig pudel.) Lennart var verkligen en praktisk man. Det han inte kunde, det lärde han sig.

När han först kom till Västerås som nyutexaminerad elingenjör för att börja vid Asea och arbeta med stora likströmsmaskiner tänkte han sig bara stanna ett kort tag. Vilken tur att han stannade lite längre, annars hade inte vi träffats. Han hade nog några tuffa år i början här i Västerås. Lennart var mellanbarnet, hade vare sig det äldsta eller det yngsta syskonets fördelar. Han var den ende av syskonen som lämnade hembygden i Halland, utbildade sig och tidigt klarade sig själv.

Lennart var härdig med bilar. Han skötte om dem exemplariskt. De underrebehandlades och minsta tecken på rostskada fixades bums. Den röda Volvo P1800 som han gjorde i ordning till vår dotter plockade han ihop helt från 'scratch'. När han köpte bilen bestod den av en kaross och en massa lådor med lösa bildelar.

Naturligtvis saknades det grejor. Lennart blev bekant med folk från Ystad i söder till Haparanda i norr när han jagade delar. De allra flesta var reko människor men det fanns också sådana som var riktigt 'fula'.

Maken var också bra på att snickra, måla och tapetsera Fritidstorpet rustade han upp med enkla medel till ett 'lagom sommarboende'. Han drog in vatten och ordnade avlopp. Han isolerade ovanvåningen, la in 'nytt' golv och kläddes väggar och tak med furupanel. På mitt förslag gjorde vi om husets skafferium till ett litet tvättrum. Den förre husägaren hade varit vagnmakare så även han kunde snickra. Vi beslöt att spara så mycket som möjligt av dennes inredning och anpassade de nya köksskåpen så det blev en snygg helhet.

Lennart tapetserade om på nedervåningen och lyckades göra det så fint trots att vi valt tapeter med 'ränder' och det blev ett sjå att få det snyggt eftersom det gamla huset inte hade många räta vinklar. Han målade och gjorde i ordning alla auktionsfynd vi inredde huset med. Han kläddes om en gammal bondrokosoffa och olika stolar. Givetvis kunde han även fixa det elektriska.

Lennart passade också på att efterforska husartorpets historia. (Den förste knekten var född 1685.) En pensionerad major nere i Jönköping hjälpte till. Han var av den gamla stammen. "Ehuru hans stuga står kvar veta vi icke", så uttryckte han sig när han lämnade besked om den siste husaren.

Eftersom torpet hade en del frukträd lärde sig Lennart att beskära dem och hur man ympar. Vi har nu ett s.k. familjetråd med flera sorters äpplen. Ett gammalt träd med 'ljus Åkerö' har han förlängt livet på med ett rejält 'förband' så att stammarna inte ska ramla ihop av lutning och tyngdkraft.

När han inte snickrade på torpet snickrade han dockskåp och möbler till det. Han förfärdigade docksångar på löpande band till vår dotter och hennes kusiner. Han snickrade en del saker åt grannarna också.

Lennart var trettionio år när han blev pappa. "Jag har den äldsta pappan fast den barnsligaste" så vår dotter när hon gick i skolan. De var bästa kompisar, dottern och maken. Hon höll gärna till i snickarbo'n när pappa höll på med något där.

När vår dotter blev friidrottare som junior skjutsade han henne till träningar och tävlingar och när hon närmade sig körkortsåldern lärde han henne köra bil. Han hade fullt förtroende för henne när hon några år senare ensam gav sig ut på semester i en av våra Volvo P1800. Hon fick lite reservdelar med sig och ett par goda råd. Han litade fullt och fast på henne.

Om vintrarna drog han upp planter från frö, skolade om dem och hade dem sedan i ett hemsnickrat växthus på altanen. Det styrdes av en termostat och luckorna

öppnades och stängdes av en sinnrik anordning allt efter som temperaturen steg eller sjönk. Hundratals planter kunde sedan planteras ut på radhustomten och vid torpet.

Lennart var en hejare på att koka sylt på våra egna bär och skogens 'vilda'. Speciellt hans svartvinbärssylt var något extra. Jordgubbar, hallon, vinbär, blåbär eller lingon, allt hamnade i burkar och ställdes ner i jordkällaren. Äpplena gjorde han mos på.

Han var bra på att laga mat också. Hans hemkokta julskinka blev alltid perfekt liksom tjälknölen, de ugnstekta kycklingarna och de grillade fläskkarrékottlettarna. Till jul och påsk gjorde han olika fina sill- och strömmingsrätter och gravade lax.

Jag har aldrig behövt sy i en knapp åt honom. Han fixade sina kläder själv. La upp byxor, sydde in och lagade då så behövdes. Tvättade och pressade och strök.

I sitt arbete till vardags var Lennart en mycket pliktrogen och arbetsam man. Jag tror han var bra på sitt jobb. Och han var alltid lojal mot 'de sina' i gruppen han arbetade med. Otaliga är de kontrollutrustningar till tryckpressar och olika industrier han ritat ihop. På äldre dar när datorerna gjorde sitt intåg på kontoren var han först inte betrodde att få någon dator, Kanske trodde hans chef inte att han skulle klara av hanteringen. Lennart skaffade då en egen dator hemma och lärde sig det som behövdes på egen hand.

Han var en 'fena' på Excel. Han övertalade sina kompisar på SVIS (reservdelslaget för gamla volvobilar i Munktorp) att de skulle lägga upp lagret på data. Efter ett visst motstånd fick han sin vilja igenom. Jösses, vad timmar han sedan spenderade på att hålla registret 'up to date'.

När vi blev husägare i Irsta engagerade han sig i Villaägareföreningen och Samfälligheten där. Tog tag i alla frågor som dök upp och hjälpte många människor med deras problem.

Många blev kanske lite avvaktande inför Lennarts mullrande basröst och entusiastiska intresse för allt han företog sig. Han tyckte om människor och var alltid villig att hjälpa till. Han brydde sig, Han var en kärleksfull make, far och morfar, generös och omtänksam. Jag är så innerligt tacksam att han fick uppleva både dotterns bröllop och att få bli morfar. Drygt femtiofyra år fick vi tillsammans.

Till och med sista sommaren, 2017, innan han gick bort var han i full gång med små förbättringar på torpet och han mekade med gammelbilarna. Han skojade och sa att han jobbade i fem minuter och vilade i tio. Där han tog igen sig på den blå soffan finns efter alla år en lätt fördjupning i marken efter hans träskor. Den är vi aktsamma om. Trots sjukdom i många år höll hans okuvliga vilja och positiva livssyn honom vid liv där andra skulle givit upp. Han ville fortsätta vara med och se hur allting blev.

Min make och dotter, Lennart och Charlotte Danielsson.

**Han lever i våra minnen, min älskade make.
Han fattas oss.**